

Landsbókavørðurin, tá íslenska gávan varð handað:

Vónandi elvir bókgávan til økt samstarv

Frá samkomuni, tá tær 300 íslensku bókurnar vórðu handaðar Landsbókasavninum. Bókurnar fevna um nærum allar tættir — fagrar bókmentir, yrkis-bókmentir, barnabókur o. s. fr.

A myndini siggja vit ma. a. D. P. Danielsen, landstýrismann í mentamállum, Sverra Egholm, landsbókavørð og teir íslensku gestirnar, Björn Sigfússon og Finnboga Guðmundsson

— Tað var ikki mansligt at lesa bókur. Bókalestur og skrift vóru nyttuleys, um ikki ógudiligt verk. Í dag er hugsanin nakað broytt, møguleikarnir betri og mangir færoyingar lesa nóg, segði

Sverri Egholm, landsbókavørður, í takkarkvøðu síni mikudagin, tá íslenska bókgávan varð handað bókasavninum

Tað er í samband við 150 ára stovningardag Føroya Landsbókasavns í 1978, at Landsbókasafni Íslands og Háskólabókasafni hava givið bókgávuna, sum telur útið 300 bókur.

Finnbogi Guðmundsson, landsbókavørður, handaði Føroya Landsbókasavni gávuna á eini litlari samkomu úti í tí nýggja Landsbókasavninum mikudagin. Saman við Finnboga Guðmundsson var eisini Björn Sigfússon, fyrrverandi bókavørður, hjástaður.

Aftaná at Finnbogi Guðmundsson hevði handað gávuna helt Sverri Egholm eina stutta røðu, har hann nam við orsökirnar til, at færoyingar ikki høvdu verið so lesihugaðir sum íslendingar.

Hann visti á, at útlendskt mál trúkaði í øldir tað føroyska málið burtur í øllum avgerandi viðurskiptum. Harafturat var skriftmálið ungt, og eisini visti Sverri Egholm á, at tað ikki eru liðin 100 ár, síðan tann fyrsta bókin á móðurmálinum varð prentað í Føroyum.

— Vanliga manna-hugsanin var eisini tann, at tað var ikki mansligt at lesa bókur, helt Sverri Egholm fram. Bókalestur og skrift vóru nyttuleys, um ikki ógudiligt

verk. Máttmiklu embætismenninir og prestarnir, sum gingið høvdu á svartaskúla fingust við hendan tramanskap. Og um gandakallarnar varð sagt, at teir høvdu lisið sær kynstrið til úr bókum hjá slíkum prestum.

Men hugsanin er broytt, og Sverri Egholm segði, at neyvan nakra staðni í heiminum koma so mangar bókur á móðurmálinum sum í Føroyum í mun til fólkatalið.

Hóast tær nógvu føroysku bókurnar er neyðugt við útlendskum bókum — serliga donskum — men seinastu árinu eru fleiri og fleiri farin at lesa onnur norðurlandamál, og serliga íslendskt.

Landsbókavørðurin nam við tað økta samstarvið við íslendingar, sum eisini er á prentøkunum.

— Vit hava so nógva at læra av íslendingum á so mongum umráðum. Tað siggja vit eisini á hesi stóríngnu bókgávuni. Her finna vit ríkidømi og kunnleika — sum málsliga og í allar mátar er okkum iheimligari enn tað nógva av tí, vit fáa aðrastaðni, segði Sverri Egholm, sum endaði við at siga, at hann vónaði, at bókgávan verður ein tyðandi liður í komandi øktum samstarvi við íslendingar.

hornið

Nú tykist annars áhugin — fyrri ikki — á kærleikin — aftur at vera farin — okkara síðu. Ein kærleiki til bókunum hevur drigið fimm av býráðsliðunum at vitja. Teir vitja allir til, at so trupult er at lesa bókunum.

5 býráðsliðir i Birkerød
DAGBLAD 27. JUNI 1980
SÍÐA 4 — Endi býráðsveljarum hevur finnað ríleika til Birkerød at birtast móti av nýggjum. Ella kanska var sam. Effið tilvildarligt.

Býráðið rindar ferðaútreiðslurnar, sum eru umleið 7.000 krónur pr. nos. Tað verið to ikki sagt, at onkur av teim luttakandi hevur lagt hesa vinaferð saman við sína egnu fritíð og so sjálvur ber kostnaðin ella ein part av honum.

Tað okkara fólkavaldu eru farnir til ein sonevnd vinastevna. Á ja, á ja. »Hvør skuldi gamlar gendir gloymt og gamalt vinabreyð?»

Ikki vistu vit, at tað var eitt »dyrskue», býráðsliðirnir skuldu til

— Tað ringasta er, at eg fai ikki havt skrivaran í fœvninginum!

Óli í Áarstovu

14. September forskrekkir allar suðringar við, at politíð hevur fingið sær stórar og sterkar politistar at hjálpa sær. Tað man vera fyrri at fyrirbyrgja at tað verður so friðarligt, sum á undanfarnum jóansøkum.